

U SNOVIMA

Opet si mi bila u snovima. Zora rasplela pramenove preko lica noći, svjetlo niknulo usred mraka, razlivena nježnost se prosula po obzorju, san zagrlio javu... I Tvoje tijelo zaneseno rascvalo se poput orhideje, zamirisalo nektarom. U Tvome ljetu pronašao sam svoju jesen, sve dane pregažene maglom, razapete paučinastom mrežom boja sjajnijih i od samih dijamanta... I opet sam držao Tvoje ruke na raspelu svoga srca, na križu duše utonule u beskrajne moga odlaženja bez okretanja da ne vidiš crne kiše iz dubine pogleda. Sanjao sam dohvaćena beznađa, svu glazbu našeg postojanja zvijezde su svirale najljepšu melodiju izniklu u odsjaju tišine, u odazivu samoće. Nas dvoje, sami na bespućima života, zagrljeni trenutkom i razapeti vatrom, do vrha napunjeni nadom... jedno lice na uzglavlju, na istom jastuku mokrom od žudnje, natopljenim tragovima poljubaca, otiscima usana... Bila si i ove noći na zvoniku mojih uzdaha, u zvonjavi šutnje nabujale sjetom i nostalgijom... Bila si na peronu čekanja... Sama... Vjetar Ti je mrsio pramenove, haljina ulazila u tijelo, stajala si kao svijeća uspravna iznad moga imena. Usne su bile poluotvorene, riječ kao da je zapela negdje u osami Tvoje duše... I kišilo je niz Tvoje lice... Oblaci su izvirali ispod Tvojih trepavica, dogorijevala si sama u sebi, osmijeh Ti se zadržao na pola puta do mog pogleda, do riječi koje su mirisale na vosak, treperile poput zvijezda... I opet si me u snu zvala imenom, nudila bogatstvo, nisi dala noći da zaspe, tražila si trajanje bez rastanka uz mene priljubljena, hvatajući šapat ispijen od čežnje, od blizine sreće. Željela si čuti riječi ljubavi, vreli dah na svome njedru... htjela si mi reći da me ljubiš, da me zbilja ljubiš, jedina moja. I opet su se snovi zapleli u nekoj možda dalekoj javi... Ljubavi moja... Ljubavi moja.

MOJOJ KRALJICI

O te misli razasute kao oblaci po nebu, bez krova nad glavom, bezvremene... Te pjesme pune Tebe, a bez Tvoga imena, ti snovi nedosanjani, zvijezda i visine, mora i oceani, rane sa i bez ožiljaka. Ta Tvoja slika ispred mene što kapa ispod mojih trepavica, gori u mom srcu... I ta pustoš bez Tebe, vrijeme koje broji, bez odgovora što je, što će biti, što nas čeka, gdje smo, odakle dolazimo, gdje smo bili, zašto smo ovo što jesmo... I pišem Ti ljubavi moja... U meni ljubav razapela krila kao vjetar svoju pjesmu, prekrila sve obrise moga sutra, ne vidim se u Tvojim snovima, a postojim u njima, to znam. Ne vidim se u Samome sebi, a volim kao nikada i nikoga. Te godine prošle, ti dani Tvoga izbjivanja kao stoljeća dugi i ti svi dani što se ne vide, a bole... bole. Soba je moja Tvoje gnijezdo, Ti si Ikona, vatra i voda... prsti ti miluju obrise, ruke pune drhtaja... moje si trajanje u vremenu, onom bivšem, sadašnjem i budućem... Noć je došla, kucaju naše ure, u meni orkan tišinu lomi, plače kamen za Tvoje i moje rane, Kraljice moja, sa krunom iskovanom mojom krvlju, mojom ljubavlju.

SVEJEDNO

Kada bih mogao ući u tajne ogoljela vremena, u srce vatre što se zorom pali na obalama svanuća, nad uzglavljem neminovnog rastanka, u sjeni izgubljenog sjaja vječnosti... poklonio bih Ti sve riječi netaknute sumnjama, oslobođene strepnje, sve nezacijeljene noći nevidljive muku vječnog mraka... U samo jednom trenu zasićenom prazninom, vidio bih svu osamljenost odbačenih godina, svu pustoš pretočenih dana, ispijenih ponoći, zarobljen vlastitom žeđi na izvoru početka svih Početaka... Kada bih u tebe mogao utkati svoje nemirne sne, krik razotkritih misli, sjaj mjesečeve kose, šutnju mojih koraka što odjekuju neizgovorenim strahom uplašanih očiju... vidjela bi onaj nepregledan put u vrtlogu sakupljenih molitvi, vidjela bi povratak prije odlaska, kraj prije početka, sve ono što vodi cilju besciljnosti u okviru blijede slike čekanja ovješene o mrtve grudi prošlosti. Ni Ti ni ja nikada nećemo zaboraviti taj put što dijeli raskršnicu sna od jave, što bezimene staze obasjava uzaludnim bdijenjem i kida niti sjećanja života bez početka. Ili kraja. I svejedno je, kada smo na početku bez kraja.

KAO PRVI PUT

Kroz pukotinu noći vidim Izvorište, vidim pramenove raspletene preko lica, zamršene na usnama... Vidim tijelo na obrisima Samoće, Sunce na obrazima noći. Osjećam pogled traženja, davanja bez razmišljanja i straha; u duši pjesmu... i život. Gledam san u očima jave, Tvoju krv u momu tijelu, mekoću Tvoje kože i miris što opija uzavrelu žudnju, u srcu čekanja. I šaljem uzdah, slađi od Prve radosti, šaljem svjetlo ka tajanstvenom Vrtu života i smrti, u laticama nježne Orhideje, pod gudurama Grijeha i Spasa. I nebo će plakati od sreće, zvijezde činiti tamnije, kazaljke zaustaviti, vrijeme zastati, dva tijela zagrljena izgorjeti u trenutku vječnosti; kao Prvi put i kao nikada do tada.

SREO SAM TE

Sreo sam Te noćas na obali, tamo gdje smo se oduvijek sretali, ne nalazeći se; gdje nas je zrelo klasje uspavane pučine budilo svakoga jutra. I otimalo nam po neki trenutak, onaj, u kojem bi bio sakupljen sav nektar noći, gdje se nismo htjeli odvojiti iz zagrljaja, bojeći se, da bi nam mogao biti posljednji. Tiho sam Ti se prikrađao, bojeći se, da ne zatreperi pijesak pod stopama, da te ne probudim, onako, razotkritu jutarnjim purpustom, što je svoje hladne ruke grijao na vrelini Tvoje kože, prekrivene rascvjetalim vrijesom, odjenutim u šarenilo opojnog mirisa nadolazećeg buđenja.

Na Tvome licu titralo je svjetlo ispod žiška sjete i osjetih neku pritajenu zamišljenost, što Te je vratila u neko minulo vrijeme, gdje su grozdovi pucali od jedrine i gdje je san mogao postati java. Sada su to bila puka maštanja i iscjedene želje nedodira; hranili smo se jasnoćom duha, žeđ gasili presahljim pogledima punih nespokoja, skrivajući se od zaborava u riječima koje nam znače život, goreći u plamenu, strahujući, da bi ga daljina mogla ugušiti.

Ostalo nam je dosta vremena za plač i tugu i Njih ne želimo s nikim podijeliti; pronalazimo izmišljene riječi da se ne uđe u trag našoj šutnji, da nam trenuci nedodira ostanu netaknuti, vidici prozirni i daleki, samoća ostane neuhvatljiva u tom trajanju bez kraja, što se utapa u suton jesenjeg požara.

Osjećam Tvoju krv u momu tijelu, disanje u svojim grudima i čini mi se da su nam se misli povezale u isto kandilo što gori iznad naših noći, u koje nam je vrijeme napravilo, ne zadavši nam rane koje krvare, već nudeći otrov što ubija sa usana u svetoj tišini satkanoj od godina, čije će želje ostati zauvijek neuslišene, jer jedne, mila moja, ne možemo zaustaviti nit' druge ubrzati.

I ponovo Ti nedohvatom dodirujem lice, umorno od bdijenja nad mojom sudbinom, tražeći izgublenu sreću u pukotinama vremena, koje nas je, na kraju, dodirnulo početkom, ne skrivajući svu moć Istine, koja nam istovremeno i daje i uzima.

ZAPISANO U ZVIJEZDAMA

Stojim na rubu noći i prkosim užurbanim koracima tišine. Sve je jasno, u nejasnim riječima jasnoće... i maglovito u izbrisanim daljinama svitanja, sve je u nama isto kao da oduvijek postojimo na istoj raskrsnici, držeći se za ruke i ne znajući kojim putem krenuti; ne želeći se odvojiti od dodira, niti spustiti pogled pogledu; ne želimo odlaženje ni ostavljanje, vjerujući da svi putovi vode u samo jednom smjeru, brojnim mimoilaženjima.

I usred budnosti, mi smo dvije sanjalice, dva isprepletena klupka, čiji su počeci i krajevi zamršeni u istoj niti, neodmotljivoj i zapetljanoj u čvor duboko čuvan u srcima... Znam da će i ova noć biti duga, u svom kratkom trajanju, da će se snovi probuditi prije nego spuste kapke, a zbilja još jednom posjetiti javu, da se prošlost i sadašnjost poput vodopada prelijevaju u sutrašnji dan, koji je već počeo ne čekajući da prethodni dođe do kraja.

Sve misli će se usidriti nasred oceana i poput osamljenog otoka dočekati dva brodolomnika, koja su se spasila nošena jakom strujom pripadnosti, neprozirne u svom zrcalnom odbljesku i vidljive samo u našim dubinama. Prepušteni vremenu, nećemo brojiti godine ni dane, usnama ćemo utiskivati sate, okrećući listove kalendara uzdasima, natopljenim neispunjenim željama. Bar tako piše u zvijezdama.

DOLAŽENJE

Peron broj dva... nedečekano. Sunce žedno ispija sve misli u mislima misli, razasutih po beskrajnu želju. Vidim te nepostojeću, skrivenu u sjeni moje samoće... Oko čela zlatna kruna popodnevnog povjetarca... u pogledu zeleni odsjaj htjenja... oko prsta ovijeno obećanja i vjernost. Utonula u san usred jave- čekaš. Tražim Tvoj Blagoslov, za ono što ne mogu a želio bih, za čim čeznem a daleko mi je, na dohvat šapata samo jedne riječi, jednog dodira.

I gledam to vrijeme zapleteno u naše sudbine, ta obećana davanja, neuzeta uzimanja, raskidane nade u nadanjima... A želio bih Ti oviti vijenac uzdača Ljubavi oko ponuđene čekano, napiti se žeđi s Tvojih gladnih usana i ugaziti glad, neispijenih, nezasićenih ruku.

Stojiš poput Ikone na dohvat mog muka, u nijemom odazivu umornog sutra, opraštajući mi sve ono, što samo ljubav može oprostiti. Osjećam Tvoju bol duboko u mojim ranama neviđenja. I smrt mi se čini manje bolnom.

Odlazi vlak sa zadnje stanice mog života... Peron broj dva... nigdje nikoga; koraci čekano gube se u hladnim beskrajima uzavrelog ljeta. Dva galeba u istom letu traženja.

UZALUDAN POZIV

Zenit uzavrio... gori. Podnevno sunce kapa niz mozaik sjećanja; umirio se mir ljetnog dana. Tišina umukla u svojoj bezglasnoj sjeni. Sve vrvi od nepokretnosti; kapi hlada razbacane po skrivenosti želja. Pjesma cvrčaka odzvanja po kamenim spomenicima, misli uokvirile samo jednu sliku... Tvoju. Ti obasuta pjenom osvjetlila pučinu, što broji naše sate razlomljene svjetlom nedorečene blizine. Čujem Tvoj glas utkan u nijemost mog doziva, u zvuk nečujnosti utopljen u gluhoći jednoga poziva. A sve je bilo spremno za susret, za kratki bljesak trenutka, natopljenog mogućim ostvarenjem bliskosti.

I ponovo je sudbina pokrenula sat vremena, preskačući toplinu dodira. Umorne ruke drhtale su nad brojčanikom promašenog dana, očekivanje razlilo niz obraze usamljenosti, vlažne od čekano, isušene na ušću presahlog Izvora. Sve se pretvorilo u teški muk jeke zagušenog jauka.

Vrijeme je nastavilo teći niz brazde nezaustavljivih koraka, kao da se ništa nije dogodilo u tom traženju bez odaziva. Zvizdan je parao uzaludan krik pogleda... neviđenosti.

TA NOĆ

Ta noć je mirisala na djevičansku bjelinu, nevinost prvog grijeha... Spuštenog pogleda promatrala je neviđeno, tek u snovima dodirnuto. Činilo se kao da će se razasuti po nedovidima, poput zvijezda, što u dijamantnim očima čuvaju sve neotkrivene tajne, sve neosvijetljene putove dolaženja, što ne daju neviđeno i uzimaju nepoznato...

Ponoć tek što nije dotakla posljednji drhtaj sahranjenog dana, kada se na obrazu nevidljivosti ukazala svijetlost, jača od Sunca, blistavija od svih dragulja rasijanih po bespućima potamnjele prošlosti... bila je dovoljno jedna nit misli i ukazanje se pojavilo na bezgrešnim rukama čekanja. Tražili smo tu noć, svake noći; tražili je usred podneva, nalazeći je ispod puštenih trepavica beskrajne čežnje...

I gledam, kako iza nas struje stihovi preko mjesečevog lica prekrivenog bijelom plahtom davanja, kako se utapamo u beskrajnost pučine, što poput lanenog polja nudi svu ljepotu i mirise opijenosti... začuđenost nam se odjednom izgubila u osmijehu probuđene zbilje, što kruži, poput radoznalih ptica, iznad naših imena... I sve je krenulo nepovratnom rijekom ka početku postojanja... do pamtivijeka.

ZNAO SAM

Znao sam da neće doći... Govorila je to sjeta, koja je poput kapi kiše sipila niz moje lice. Večer sumorna i lijena, da bi bilo što promijenila, ravnodušno je gledala kroz osamljenički pogled jednog zanesenjaka, što

stalno putuju ne odlazeći nikuda, hoda, neprekidno stojeći na istom mjestu... Što stalno zove gluhe sate utonule u nijemost beskraj.

A bila je noć zvjezdana... Mjesec se okrunio srebrenom krunom, pokazujući svoje blijedo lice natopljeno mojim suzama. Ona to nije vidjela... znam, da nije, jer sigurno bi došla u svijet moje samoće, skrivene pod baršunasti glas jeseni... ove jeseni, raznesene tamnom prazninom nevidljive konačnosti.

Pusta i mrtva ova noć, glasno je jecala, ne skrivajući razotkrivenu bol. Na rastrganom nebu gorjele su svijeće, molitva se gubila u tom nepreglednom carstvu tišine... grobne tišine. Tražio sam je po svim stazama moje izgubljenosti, pod ruševinama dotrajalog života... tražio sam je tamo, gdje nije mogla biti, gdje smo se čekali u različitim vremenima, svjesni

I gledao sam je, utopljenju, u srebreno blijedi odsjaj mjesečevog lica, zvao riječima nijemosti, znajući da će me čuti kad šutnja prestane govoriti. Blagi sjeverac titrao je poput rascvalih latica neubranog lotosovog cvijeta... ruke sam pružao prema Hebi, moleći je da me još ne preda Haronu... A smrtno bljedilo se izgubilo pod crnom koprenom Ereba... u sjeni ponoćne tišine.

U OVOJ NOĆI

I svjetlo je ponovo izronilo iz onih dubina u koje ga je sudbina odavno utkala. Sve je odisalo čistoćom Tvoga pogleda, položenog po nepreglednim stazama našeg trajanja. Noć se uvukla u zatvorenu kutiju dragulja, rasplela svoje sakupljene misli po tajnim nedovidima.... Sjećaš li se?

Sve je sjajilo u zrcalnim odjecima Tvojih zjenica. Gledao sam Te u nedohvatu, dodirnuo u skrivenosti šutnje... Osmijeh Ti se razlijevao po prošlosti, po nečujnoj jeci Mladosti. Tvoje i moje. Oči su Ti staklile u odsjaju moga pogleda, osjećao sam da sanjamo budni i hodamo neprolaznim stazama nepovratnih godina, zagrljeni vremenom, koje se ne može vratiti...

Bili smo svjesni svoje samoće, izgubljene u vrevi neprimjećenosti. Ustali smo... Ti si uzdahnula, razapeta spoznajom da se mora poći. Noć je duboko utonula u samu sebe. Sjedim sa usitnjelim satima, misli mi u nedogledu; zapad na istoku. Još jednom sam pogledao kroz prozor... noć Te prekrila mojom sjenom. Sjeo sam i tiho zaplakao. Suze su kolale mojom bespomoćnošću, nevidljive, u ovoj noći s tisuću očiju.

ISPOD UVELIH ASFODELA

I opet je vrijeme pokucalo na moja otvorena vrata, prešlo preko pregažene sjene, izgubljene u bezdanima ove crne noći, što svojim svjetlima rasplamsava tinjajuće zvijezde razasute iznad Tvoga dana... dolazećeg dana. Sva glazba nijemosti sada je upletena u svjetlost Tvoga pogleda, što izranja iz dubine šapata užarene večeri. Noćni povjetarac lagano je prelazio preko njišućih uzdaha čežnje, a Ti si utonula u misli nedogledanog mraka, tražeći muk svoje nijemosti, glas suzdržane šutnje, šapat razbuđenih valova.

Vidio sam Te drugačiju od svih. Ispod blaženog ogrtača trenutka, krio se bezutješni jauk boli, skriven u pustoši usamljene jeseni. U Tebi je sipila kiša ispirući slomljene sne u nejasnoj stvarnosti, koju držiš na rukama a ne možeš uhvatiti, čiju sliku, jasnu i čistu, ne možeš vidjeti, što Ti kaže sve u gustim nejasnoćama i čiju gluhoću najjasnije razabireš u izlivenom muku.

Gledam Te, lepršavu, uz pjesmu prikrivene tuge, tihog opijela pokopanog sna, što drhti pod prstima snježne mjesečine, prosute po nepreglednim stazama tišine, izgubljene u godinama nepovratnosti. I bila si okružena srećom, sa zvjezdanim vijencem oko čela, spremna i za ono iznenadno, bojeći se onog u sebi, prestrašena da nećeš moći zaustaviti spontanost svoje prirode, spriječiti bujicu riječi, na koje oni nisu navikli, u traženju u Tebi onog, što samo oni vide, a Ti im zatamnjuješ svojom prikrivenom jasnoćom, u koju, možda, ponekada i sama povjeruješ, kada prvi sumrak donese miris cvijeća sa onoga mjesta koje čeka, vjerno i sigurno...dok zadnji trak sunca nudi posljednji poljubac u dodirima hladnog plamena rasplakane svijeće...tama na Tvom čelu će samovati, a moja duša snivati ispod uvelih asfodela.

ZAUVIJEK

Ponoć, tek , što je skinula haljinu istkanu od mjesečeve svile, upalila su se svjetla buđenja , novog rađanja nevinog plača. Sitni sati su zastali na trenutak da pozdrave novu vječnost, utkanu u godine, što će se lomiti na vjetrometini životnih oluja i bonaca, gubiti u dolaženju dana i nalaziti u skrivenim satima vrlina i grijeha.

I dok se prsti zore savijaju nad izgubljenim vremenom, nad traženjima bez nalaženja, sudbina raspliće mrežu neuhvatljivosti preko dvoje usamljenika, što su prerezala niti vremena, sastavljene od besanih noći ,provedenih u traženju samih sebe. Uhvaćeni na putu dolaženja i odlaženja, dodiri njihove samoće, prolitali su usred jeseni. Ove jeseni, što upija, nudi i uzima.

U mlazu dodira, drhtave misli, raspliću i mrse naše postojanje, utkano u nadahnuće zrelih šuma.Sva toplina ljeta skupila se u listopadno šuštanje pronađenih šapata na dlanovima razgorenog žara, što zagrijava prste naše žudnje, teče kao krv u našim žilama, gasi svu hladnoću rasijanu daljinama nabujale sjete.

I osjećam taj nemir naslonjen na godine prošlih uspomena, u kojima je i nektar imao okus gorčine , dodir pekao poput hladnog, raspojanog mraza, glas prolazio kroz bezglasnost odsutnih misli, skrivenih od svih za nekoga bezimenog sanjara, čije postojanje je otkriveno u vremenu , kad vrijeme ne znači ništa i odnosi sve...kroz san zlatnog okvira usred mora procvale ljepote, ka zagrljaju jutarnje rose. Ponovo, i opet, još jednom i zauvijek.

N.Gradiška, ponedjeljak,12.listopada, 2009.god .u 00: 01 sati

ZADNJI POGLED

Nad Tvojom slikom plovila je svjetlost, nježna, poput snježnih pahuljica, umotanih u meko tkanje raspletene noći. U sjeni samotne bezglasnosti, skrivali su se odazivi nečujnosti, prosipala pospana mjesečina na drhtavi korak sjena; usnuli vidici utonuli u mračne beskraje umorne od čežnje. Ti prikriivena tišinom, ispod isplakanih sati prošlosti, čekaš u sjeni opustjele jave dolazak nedolazećeg, umorni glas opijene prolaznosti. I pružaš ruke, dodirujući početak sumorne glazbe vjetra, spokojna i mirna u beskrajnom moru razapete žudnje. Svu noć u nijemoj tišini titrali su crni pramenovi samoće, tražeći obrise tajanstvene šutnje, na bezimenoj mramornoj ploči bespomoćnosti. Teško je bilo gledati Tvoje lice nad usnulim poljem mukom nadojenog tugom, nahranjenog sjetom, žeđu napojenom. Teško je bilo slušati taj mračni zvuk slomljenog glasa, okrunjenog krvavom krunom sanjive žalosti. Zadnji pogled razbio se poput kristala na hladnim rukama očaja. Sa zvonika plaču ponoćni sati, kidaju niti nadanja u molitvama, što se ne čuju, ali su glasnije od svih znamenja. Slušamo šumor lišća, riječi šutnje, jecaj u prstenu bola, izgubljeno svjetlo mrtvih vodokoka u aleji bola. Jutarnji vjetar cvili u njedrima Konačnosti.

ISPOVIJEST

Kiši. Nedjeljno prijepodne ispunjeno mirisom traženja. Pogled zaustavljen na priljubljenim kazaljicama pripadnosti, a plima sjećanja poput nabujalog potoka struji kroz mene. Osjećaj pritajene sreće plamti, dok pokušavam oteti vremenu, tom bešćutnom kradljivcu, jučerašnji dan, dan očekivanja i ispunjenja. Uskovitlane misli prepune Tebe. Nedostaju mi (čudno, zar ne) riječi, kojima bih se zahvalio na darovanom vremenu usamljenih dana i na beskrajnoj ljubavi koja me ispunjava i poput krvi teče mojim žilama, čineći me sretnim, snažnim i blagoslovljenim. Vidim Te u nezamućenoj jasnoći pogleda, opijen dobrotom Tvoje Duše, neograničenim bogatstvom i veličinom duha. I znam, da je ovo dugo sakupljana i strpljivo čuvana ljubav, jedino što imam, poklonjena oduvijek i zauvijek samo Tebi. I sretan sam u tom jutru nevidljivih zvijezda, što u prstenu bezglasne tajne kazuje više od svih neizgovorenih riječi i neshvatljivih suza čujne šutnje. Na razbuđenim usnama, svjetlo jednog nadanja obasjalo riječ-sutra. I slušam korak neuhvatljive prošlosti.

U SAMO JEDNOM KORAKU

Danas je u meni bila Žena; Val svjetlosti mrsio joj je podočnjake umorne od nesanice, dok joj se ispod trepavica skrivala tuga, koju nije mogla sakriti od Istine, što siječe oštrije od bilo koje riječi. Nije mogla prihvatiti trenutak Odlaznja, bez viđenja, utkan u šutnju nepovratnog dana, izgorjelog u gladnim ustima vječnoga mraka. Slušao sam kako suze kucaju kao bolna misao po hladnim mramornim pločama tek ugrijanog počivališta. Jesenje nebo napojeno spoznajom samo je prigušilo sjaj dijamanata, promatrajući ravnodušno i nijemo, kako se boriš sa suzama, kako želiš zaustaviti plač sve više predajući mu se, kako bi htjela ostati tiha, a Tvoji jecaji se prosuli poput prosa preko cijele kolone crnih marama. Htjela bi ostati netaknuta bolom, a on je iz Tebe tekao kao podivljala rijeka. Čuo sam Tvoju tišinu kako izmiče ispod kandža neočekivanog bunila, zahvaćenog očajem i žalošću. Bolni odjek ne silazi sa lica i njegove čari čuvaš samo za sebe. Bdijenje i čekanje polako se spremaju na još jedan put besanice. U nepovratu, prepoznajemo jedno drugo, ropstvo našeg tijela i sužanjstvo duše. Postavljamo pitanja i odgovaramo, unaprijed znajući, da nam odgovor neće donijeti nikakav smiraj, što više, zaplesti će, već ionako zapletenu svakodnevost, nošen zamagljenim vjetrovima, rasipajući je po bespućima izgubljenog trajanja. I osjetio sam danas, dok sam upijao Tvoje riječi, nesigurnost u prolaznosti čekanja i strpljivosti. Čuo sam, kako Ti srce želi razbiti mrtvu tamnicu budućeg ropstva, osloboditi godine bezvremena i vrijeme preliti u krvotok umornog dana. Danas, ponovo zajedno, čekamo lukavu noć, ne znajući što nam sprema i nadajući se svjetlosti, što će razapeti jedra ka beskrajnim koracima daljina, pobjeglih od sablasne tišine ponoći. I ponovo će riječi padati poput kamena na presahnulo korito sigurnosti, a zavjese dana požutjele od htjenja, dodirivati će slatki okus grijeha u njedrima. Ponovo će na rukama planuti jarka svjetlost, a crne prijetnje nestati nedoglednim stazama razotkritih misli, u samo jednom koraku.

STRAH OD SEBE

Koliko puta sam Ti poželio napisati pismo, naslikati dušu, raspjevati srce. A onda riječi postanu poput crnog bezdana i preplašim se samoga sebe. I ne želim Ti pisati o ponorima, o proteklim vremenima, što su kao vjetar, hladan i užasan, raznijeli moju budućnost. Ne želim da Ti radost zaodjenem tugom, oči natopim oblacima, mukom potaknem jauk, da Te smjestim na dno hladne noći, odvedem u svijet moje tmine. I tada se vraćam nijemosti mojih misli, beskrajno moga nedohvata, utapam sve svoje u jezu, koja mačem vitla iznad sudbine, u krv što ne teče, a nestaje u tamnom plaštu straha što milosti nema. Ne želim Ti zatamnjeti zvijezde što blistaju na nebeskoj pučini, ugasiti plamen u nadošloj noći. I ostavljam te, samu sa mnom, da u sutrašnjem danu tražimo izgubljenu noć. Koliko puta sam bio tamo na obali divljenja, obuzet slatkim jezom, što zarobi sva moja čula i zakopa sve riječi najgorčih boli, razbacanih po livadi naslade, utonule u najcrnju guduru beskrajnoga života, gdje nevidljiva nježnost upaljenih ukrasa pruža zanesene ruke, ka jasnim obrisima mutnih priviđenja, u kojima i jesi i nisi Križ moje sudbine, anđeo i demon u istoj čaši ispijene krvi na dnu besmrtnosti.